

נחלרי נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברכלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 808 פרשת בהר-בחוקותי תשפ"ג

רמז	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
20:44	20:07	18:51	ירושלים
20:42	20:09	19:08	תל-אביב
20:45	20:10	19:02	חיפה
20:43	20:09	19:08	באר שבע

דבר ראש הישיבה

קבוע וחקוק

על ידי העמל התורה נחקקת בנו • שהתורה לא תילמד בדרך ארעית, באורח מקרה • תקבע ותבצר את הזמן הקצוב ללימוד! • סודות וגילויים על המצווה החביבה: קביעת עיתים לתורה

זה נקרא מתמיד, למה את קרבן התמיד לא הקריבו כל היום, אלא רק בבוקר ובערב, והרי קוראים לו "תמיד"! הרי הוא לא כמו המנורה שדולקת ממש כל הלילה, קרבן התמיד הוא כבש בבוקר וכבש בין הערבים והשם שלו קרבן "תמיד".

אלא מאחר שיש לקרבן זמן קבוע בבוקר ואחר הצהריים זה נקרא תמיד. ומזה נלמד מה זה מתמיד, מתמיד זה מי שיקבע עיתים לתורה ואותם לעולם לא משנה.

והקביעות יכולה להיות של זמן או של הספק, קביעות של הספק: אדם שאין לו זמן קבוע ללמוד אבל הוא לומד את הדרך היומית, פעם בבוקר ופעם בערב – אבל כל יום לומד את הדרך היומית. זה גם נקרא קרבן תמיד, לפי שיש לו קביעות שלומד כל יום דף יומי. ויש גם קביעות של זמן: אדם כל יום לומד משעה תשע בבוקר עד ארבע אחרי הצהריים.

כמו להקריב קרבן

על קביעת העיתים מובא בשולחן ערוך (סי' רלח ס"ב): אם יש לו חק קבוע ללמוד כך וכך ליום ולא השלימו – ישלמנו בלילה, ואפילו בלילות הקצרים מחויב להיות געור בלילה להשלימו ולא יאחר זאת עד יום המחרת (משנ"ב שם). ומסביר ה"מגן אברהם" מפני שזה כמו נדר, כמו אדם שעשה מצווה שלוש פעמים שצריך התרת נדרים. עוד מבאר ה"כף החיים" משום שהתורה מכפרת כמו קרבנות, כמו שאמרו רבותינו שקרבתן שלא הספיקו ביום מעלים בלילה ככה גם עסק התורה.

על פי הקבלה יש משמעות נוספת לקביעת העיתים. אדם שרוצה להתחבר לאיר-סוף הוא חייב לעשות כלים, צמצום. כשאדם עושה לעצמו סדרים מדויקים בעבודת ה' הוא מצמצם, ובוהו הוא עושה כלי לקבל את האור האינסופי.

כשאדם עושה עבירות הוא נמצא בעולם התוהו, בבחינת הכתוב ו"הארץ היתה תוהו ובוהו ורוח אלוקים מרחפת על פני המים". איך אדם יכניס את ה"רוח אלוקים" פנימה? אדם צריך לבנות כלים. ועיקר בניית הכלי הוא על ידי הסדרים שעושה לעצמו בעבודת ה'.

נכון, קשה לאדם לשמור על הסדרים, אבל לא סתם אומרים לאדם לאחר מותו "קבעת עיתים לתורה". לא משנה איך שלא יהיה, זו השאלה שנייה ששואלים את האדם בהגיעו לבית דין של מעלה – אם הוא קבע עיתים, אם הוא עשה סדרים. כי רק אצל הקובע עיתים מתקיים הפסוק "בחוקותי תלכו", התורה חקוקה וקבועה.

דוע המאמר מחז"ל שרש"י פותח בו את פרשתנו על הפסוק "אם בחוקתי תלכו" – "שתהיו עמלים בתורה".

"חקיקה" פירושו דבר טבוע וחרות, ומזה לוקח רש"י ש"בחוקתי תלכו" הכוונה לעמל דווקא, כי כדי שתהיה התורה חקוקה בליבנו ונפשנו צריך לעמול בה, ורק אז התורה נחקקת בעצמות.

וכך כתוב במדרש (ויק"ר לה, א) על פסוק זה: "אם בחקתי תלכו", זהו שאמר הכתוב (תהלים קיט, נט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". אמר דוד, רבוננו של עולם, בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות, שנאמר "ואשיבה רגלי אל עדותיך". כי אצל דוד המע"ה היתה התורה חקוקה עד כדי שרגליו הולכתו לבית המדרש.

אבל אשתי התקשרה...

אמנם ההיפך הוא מה שכתוב בהמשך הפרשה "ואם לא תשמעו לי וכו' ואם בחוקתי תמאסו", שלא תהיו עמלים בתורה ח"ו והתורה לא תהיה חקוקה בכם, אזי ימשך חלילה ההיפך מן השפע ואז יתקיימו חלילה הקללות הכתובות בפרשה. וכך כתוב בהמשך, "והלכתם עמי בקרי". קרי מלשון מקרה, שאין זו חקיקה קבועה רק מקרה, אזי אף אני אלך עמכם בקרי – במקרה, שלא ימשך לכם שפע תמיד ח"ו.

בתחילת דינו של אדם שואלים אותו "קבעת עתים לתורה?" (שבת לא, א), משמע שיעקר הלימוד הוא קביעת העתים, כי עיקר עמל התורה הוא שמירת סדרי הלימוד. ואז מתקיים ענין "בחוקותי" שזו חוקיות הלימוד שעל ידה מתקיימת התורה. יש אברכים שיגיעו לשמים, וכשישאלו "קבעת עיתים לתורה" הם יגידו: קבעתי עיתים לתורה – אבל אשתי התקשרה...

מקובל לחשוב שלימוד התורה זה אם הוא לומד בעיין ריטב"א, רשב"א, ככה יגדל בלימוד התורה, אבל יש פה טעות. הטעות היא שקודם כל לימוד התורה תלוי במשהו אחר לגמרי, זה תלוי בקביעות שאדם עושה לעצמו בלמוד.

זה נקרא מתמיד

ידוע שרבנו דרש הרבה ואמר שכל אחד צריך להתחזק ב"התמדת הלימוד". מה זה להתמיד? שאדם יושב מהבוקר עד הלילה ולומד, זה נקרא מתמיד? אם

מוקד הזמנות:
1-800-800-148

הספרים והדיסקים של הגה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א
אצלכם בבית

לזכור את הלימוד

אות, ואחרי שגמר את המילה צריך לחזור עליה ולבדוק אם יש את המילה הזו באוצר המילים שבמוחו.

תרגיל פשוט שיכול לחזק את זכרון העבודה הוא לתת לילד רשימה של פירוט או ירקות ולומר לו לחזור אחריו על הרשימה, ומידי פעם יש להגביר את מספר המילים לפי היכולת של הילד. כשנראה לפעמים את הילד מתאמץ – נחמיא לו על ההצלחות שלו. כאן נדרשת סבלנות רבה, כי לפעמים יש לילד מסיחים שגורמים לו לשכוח מה הוא צריך לומר.

בשלב השני ישנו זכרון לטווח ארוך, שהוא בקשר הדדי עם זיכרון העבודה. הילד קולט את הנלמד, אך עליו לאגור זאת במוחו בשביל שיכול להצליח לענות תשובות ולהפגין ידע. זכרון זה מחולק לשני חלקים: הזכרון הלא-מודע והזכרון המודע.

הזכרון הלא מודע: ילד הלומד לרכוב על אופניים, לאחר שהמידע נקלט הוא נהפך לחלק ממנו, גם אם לא ייסע שנה באופניים, כאשר יעלה על האופניים יצליח לרכוב. עוד דוגמה: ילד במצב רגשי תקין זוכר שאם יפריע בכיתה יקבל עונש ולכן לא יעשה זאת.

הזכרון השני הוא הזכרון המודע: ילד לומד את הגמרא ושומע מהרבי הסבר. יש כמה שלבים: הבנת הנלמד, היכולת לתמלל את מה שהבין, מה שדורש גם כישורי שפה ויכולת ביטוי, ולאחר מכן זכרון הנלמד ואחסונו במוחו. זכרון זה מתאפשר רק בחזרה על הנלמד שוב ושוב. חשוב גם לומר שאם חוזרים על הנלמד לפני שהילד הבין והצליח לומר בשפה שלו את מה שהבין – החזרה לא תהיה אפקטיבית!

חבל על העבודה

חז"ל השווו את הלימוד לזריעה, והשתיל אחרי שנזרע זקוק להמשך טיפוח – השקיה, ניכוש ועוד, ולאחר שהצמח גדל מגיע שלב הקצירה והנאה מההשקעה המרובה, שהוא בעצם שלב החזרה. מי שלא חוזר משחית את כל עבודת הלימוד, כי הוא מפסיד את ידיעת התורה, שהיא גורמת שמחה וסיפוק עצום וכמו שכתוב "שמחה לאיש במענה פיו".

לכל ילד הקצב משלו, אך בוודאי שכל ילד מסוגל ללמוד להבין ולזכור. צריך לעבוד עם הילד מהשלב בו הוא אווז, ובסבלנות להביא אותו למצב של ידיעה בעל פה ובהבנה את מה שלמד. חנוך לנוער על פי דרכו, וכל ילד מסוגל באופן שונה; עלינו לייצר את הדיו המשובח שייכתב על הנייר החלק של הילד, לעודד ולעודד לחזור ולשנן עד שיהיה דברי תורה נבלעים בדמו.

ל אב ואם מייחלים ומתפללים שיזכו לבן יגע בתורה. כתוב בחז"ל בשם רשב"י שכל מי שיש לו בן היגע בתורה כאילו לא מת. וכבר פירשו את המימרא "ברא כרעיה דאבוה" [– הבן הוא הרגליים של אביו], שכשאדם נפטר מן העולם הוא בבחינת "עומד" במקומו, כי כבר אינו יכול לסגל לעצמו זכויות, אך הבן שהולך בדרך הישר ויגע בתורה הוא הרגליים של אביו ואמו כי על ידו הם בבחינת "הולך" גם לאחר פטירתם.

מהי ההשתדלות של ההורים בשביל לזכות לבן הלומד תורה וקונה אותה? הרי אם דורשים יותר מידי יכולים להשיג מטרה הפוכה חלילה, אז מהו השיעור שכדאי לדרוש מהילד? ואיך נעזור לילדנו לזכור את תלמודו?

השמחה ממריצה

כתוב במשנה באבות (פ"ד מ"כ): הלומד ילד דומה לדיו כתובה על נייר חדש, והלומד זקן דומה לדיו כתובה על נייר מחוק. כלומר: גירסא דינקותא משתמרת יותר משל זקנה, הלימוד נחרת במוחו של הילד כמו דיו על נייר חלק באופן שלא יוכל להימחק. גם השמחה שיש לילד כשהוא מצליח לזכור את הנלמד הינה חוויה מיוחדת המעוררת את הילד לפעול ולהמשיך בדרך זו. פיתוח הזכרון אצל הילד דרך לימוד משניות בע"פ או זכירת מהלך הגמ' והצלחה במבחנים, יוצרת אצל הילד תחושת הצלחה ודברון להמשיך ועד ועוד.

נסה להתמקד בתהליך קליטת הלימוד והזכרון, איך הדברים עובדים. עפ"י מחקרים, הזכרון אינו קיים אצל בעלי חיים רק אצל בני האדם. בכוחו של המוח האנושי לקלוט מידע, לעבד אותו, לאסכן אותו, להשוות לזכרונות אחרים ובעיקר לעשות בו שימוש בשביל לתכנן את העתיד ולרכוש ידע.

תמיד יזכור איך רוכבים

קיימים שני סוגי זכרון. זכרון לטווח קצר, וזכרון לטווח ארוך. הזכרון לטווח הקצר נקרא גם "זכרון עבודה", ויש בו כמה דרגות. בתהליך רכישת קריאה נדרש הילד לחבר את צירופי הנקודות בשביל ליצור מילה ולאחר מכן להבין את המשמעות, אך בסוף התהליך זה קורה במהירות רבה וכך הילד קורא ספרים ומסוגל ללמוד ולקלוט. ילד שמאמץ לקרוא, כי הוא מתקשה לזכור ולחבר את צירופי הניקוד, מאוד יקשה עליו גם להבין. הוא יהיה כמו אדם שלא יודע לקרא טוב באנגלית, והוא קורא אות אחר

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

בית הדין פועל במסגרת חוק הברורות (תשנ"ח) ליישוב סכסוכים כספיים על פי דין תורה שמנרתו לספק צדק מהיר ונגיש. בית הדין חותר לפשר בין הצדדים ברוח טובה לשיפוט רצון בעלי הדין. כמו כן עוסק בית הדין בתיביעות נזיקין, נזקי שכנים, סדרות עיסקית, גישור בין אדם לחברו, הסכמי גירושין, היתרי עסקה, עריכת צוואה עפ"י ההלכה והחוק (בתשלום סמל').

בית הדין למונות "נחלי המשפט" בית דין אזורי לדיני אמונות נותן מענה מקצועי ויעיל ע"י דינים מומחים ומתמסרים ברוח האבי"ד הגאון הרב שלמה סייסה שליט"א הגאון הרב שמואל שטרן שליט"א (מ"ד ודין ראש שיבת נחלי נצח)

ישר ישר, לא שמאלה!

אז לכן צריך מאוד להתייגע בתורה – ללמוד אותה לשמה ולא בצורה מעוותת שמתמקדת בנטייה הדקה של בעל המאמר לשמאל, להעיף את המחשבות שנכנסות כל הזמן ללב: הנה, תראה איזה צדיק אתה, כמה אתה לומד יפה, אתה עוד תגדל משהו משהו וכולם ירוצו אחרי הקאדילאק השחורה בה תשב כמו גדולי הדור, תראה כבר ההוא מהצד מסתכל עליך שעה בהתפעלות לראות איך אתה לומד, כשיהיה מפגש כיתתי כולם ידברו בהתפעלות על מוישה וייסמן שכולם חשבו שלא יצא ממנו כלום ובסוף הוא ראש כולל וראש חבורה במיר ומו"ץ ודיין ומה לא...

די! תפסיק עם המחשבות האלה! אבאלה שבשמים, תעזור לי שהלימוד שלי יהי רק בשביל השכינה, רק בגלל שאמרת לנו לעשות כך!

...

האמת, שזו לא כזו מהפכה בפירוש המילה "עמל" ממה שחשבתי עד היום. גם העמל הפשוט – להתאמץ להבין את התורה ולתרוץ את כל אי-ההבנות שמפריעות לי לעמוד על סודה של סוגיא – גם היא מגיעה בדיוק מאותו מקום, מהנטייה שמאלה.

בדורות הקודמים הנטייה לשמאל הייתה כל כך דקה שבכלל לא היו נכשלים בה, ולכן גם לא היו מחלוקות בכלל (סנהדרין פח, ב). רק לאחר שהתמעטו הדורות והלבבות, לפעמים הנטייה הייתה גדולה מדי שמאלה עד שהיום בכל דף גמרא יש לנו המוני מחלוקות, חומרות, קושיות, אי הבנות.

וזה אומר, שבכל פעם שאנו מתאמצים לגרש את הקושיות שמפריעות לנו להבין את התורה כמו שצריך זה בעצם תיקון של הפניות וה"שלא לשמה". מרגש, לא?

אז בואו, לעבודה, ארון הספרים מחכה ליגיעה שלכם!

(ליקוטי מוהר"ן תורה יב, ליקוטי הלכות תלמוד תורה הלכה ג)

צריך לעמול בתורה. אנחנו שומעים זאת כל היום, ולא רק בפרשת בחוקותי. שמעתי ממשפיעים רבים שהסבירו שעמל התורה הוא להתעכב על קטע לא מובן וללמוד אותו שוב ושוב [ולא להסתכל בשוטנשטיין], ללמוד גם כשאין חשק, גם כשעיניים ורעבים, ועוד.

אבל השבוע התחדשה לי נקודה שעליה לא חשבתי, ורבי נתן כותב שזה עיקר העמל שבתורה – שהלימוד יהיה לשם שמים ולא כדי שכולם יגידו שאני תלמיד חכם.

ולמה באמת זו כזאת יגיעה? למה זה לא פשוט? למה אנחנו רואים כל כך הרבה שלומדים כדי שיעריכו אותם, כדי שיהיו רבנים, ראשי ישיבות, שידור טוב להם ולבניהם אחריהם?

...

ישנו פסוק ידוע שמופיע הרבה על לוחות הקדשה בבתי כנסיות: אורך ימים בימינה – בשמאלה עושר וכבוד. אם אתה לומד תורה כמו שצריך – אתה זוכה לאורך ימים, ואם זה לא-ממש לשם שמים תקבל רק עושר וכבוד.

עכשיו מה יעשו כל הצו"לים שבאמת לומדים תורה לשם שמים, באמת רק כדי לעשות נחת רוח ליוצרם – מאיפה תהיה להם פרנסה? העושר והכבוד מגיע מצד שמאל, מאלה שלא לומדים לשם שמים. יהיו אלה האמיתיים והרציניים יקופחו!?

אין ברירה. בכדי להשפיע את הפרנסה לעולם הצדיק מוכרח ליפול משהו כחוט השערה קצת שמאלה, ומשם מגיעה חיות הפרנסה לעולם.

אחרי שהבנתי את זה כבר הבנתי למה התורה נעשית כסם המות בפיהם של ה"פושעים יכשלו בהם". כאשר אדם שאינו הגון מתיישב ללמוד את תורתו של התנא, האמורא, הראשון או האחרון – צצה מול עיניו הנטייה-הקלה שמאלה, ולפעמים הוא נתקע בזה וזו כל התורה שלו.

לצעירי הצאן

אף אחד לא יזיז אותי

"בחוקותי תלכו" הכוונה שהתורה תהיה חקוקה בנו, לקבע עתים לתורה ולא משנה כמה מפריעים יהיו. את זה למדים מקרבן התמיד שנקרא כך מאחר והוא חדיר ולא משתנה. וזה נקרא מתמיד: מי שקובע עתים לתורה שאותם לעולם אינו משנה...

מתוך מאמר ראש הישיבה

פקודה מפתיעה

93 שנים לפטירת מוהרש"א אליפנדר זצ"ל • שב"ק כ"ב אייר תשפ"ג - כ"ב אייר תר"צ

• • •

עברו עוד כשבועיים. בירכתי מוחו של רבי אשר זעליג מרגליות עדיין מונחת תעלומה מסתורית, הוא איננו מבין לשם מה קראו הסבא קדישא לפני שקרא לרואה-חשבונו וציווהו על פירוק השותפות, אך לפתע התחדדה אזנו. שתי עוברי אורח סחו ביניהם על הסתבכות בעסקיו של סוחר בדים מצליח ממצרים. רבי אשר זעליג המשיך להאזין להם, וכדי להיות בטוח שאל אותם אם אכן מדובר באותו אדון אלזרוד שותפו-לשעבר של הסבא קדישא, ונענה בחיוב.

בערבו של אותו יום כבר נודעה הידיעה המרעושה לכל תושבי ירושלים: בית המסחר הגדול של אלזרוד ממצרים פשט את הרגלו!

רבי אשר זעליג עוד לא הבין משום מה קרא לו הסבא קדישא, אך בהתרגשות עלה אל ביתו של הרב אליפנדר כשהוא קורא בהתרגשות: "מורתו ורבונו, זכינו לראות רוח הקודש גלויה! מבלי כל סימן קודם רבנו ציווה להוציא את הכספים מבית החרושת

כסף כשר ב-100%. צורתו ומצבתו של הסבא קדישא

המתמוטט של אלזרוד!"

הסבא קדישא חיך: "זה לא רוח הקודש, אלא מעשה שיש בו לקח משמעותי לחיים ולכן קראתי לך שתראה אותו למרות שאין לך כל קשר לשותפות הזו ולעסקים הללו. חמש מאות הלירות אותם השקעתי במפעל של אלזרוד היו כסף כשר במאת האחוזים; זה כסף שירשתי מהוריי ואותו זיכתה לי התורה. כדי להציל אותו נטע הקב"ה בלבי הרגשה שהעסק הולך לקרוס וכך הציל את כספי. רציתי להראות לך וללמד אותך: כסף כשר אינו הולך לאיבוד!"

(מקור: נכדו של רא"ז מרגליות בספר תולדותיו "אזמור בשבחיו")

הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפאנדר זצ"ל

נולד: בשנת תק"ע-תקע"ה בערך, קושטא שבתורכיה.
ארץ חמדה: קרוב לגיל 100 עלה לארץ ישראל והשתכן בצפת.
עיר הקודש: כמה שנים לפני פטירתו עלה לירושלים.
הנהגה: היה תקיף מאוד נגד הצינונות וגרורותיה.
נפטר: כבן 120 בערך.

תשובה מופלאה השיב לתלמידיו בקושטא, טענו כי הוא מביישם כשלושב בגדים פשוטים ולא מרוקמים בזהב כמנהג החכמים: "עבורכם אני עושה זאת! לי יש די כסף לקנות זאת עבורי; אך אם אתלבש כך ותילאצו ללכת בעקבותי, כדי לקנותם תוכרחו להחניף ולחבור לעשירים ולא להוכיחם על עוולותיהם... ואני חוסך לכם את כל זה!..."

גלגלי מכות האריגה הסתובבו בקצב ונמשלו באזניו של אדון אלזרוד [שם אמיתי, ככל השמות בסיפור] כמנגינה נעימה. "הסתובבו תביבני" לאט להם בהחבא, "סובבו בקצב וארגו בדים משובחים, כך נצליח ונגרוף רווחים, וחלק מהרווח אף יועבר לסבא קדישא מירושלים!"

והגלגלים שמעו בקולו, הסתובבו במרץ ובקצב מתואם בלא להיתקע ולסבך את החוטים הרבים. נדמה היה כי מאז נכנס הסבא קדישא כשותף לעסק הגלגלים מסתובבים בחשק וביעילות גדולים יותר. אולי זה סתם דמיון, אך המציאות מראה שמידי שלשה חודשים הוא שולח דו"ח ירשלימה בצירוף הרווחים המגיעים לסבא קדישא, והם נאים ביותר. ברוך השם.

באותה עת ישב הסבא קדישא רבי שלמה אליעזר אלפנדר בביתו בירושלים ולפתע ציווה על משמשו לקרוא לתלמידו רבי אשר זעליג מרגליות.

רבי אשר זעליג הגיע, והסבא קדישא לא אומר לו מאום לבד מבקשה אחת: "במטותא ממך, לך נא קרא

לרואה החשבון שלי, יחזקאל מטלון, ושוב גם אתה ובוא הנה!"

רבי אשר זעליג הביא את רואה החשבון, והסבא קדישא פנה למטלון: "יחזקאל, אם לא קשה עליך אבקש שתשלח מיד מברק אקספרס למצרים אל שותפי אדון אלזרוד, ותודיע לו שברצוני לפרק את השותפות מיידית ולקבל את כל כספי חזרה!"

רואה החשבון קיבל את הפקודה בפנים חתומות, אישר שיעשה זאת במהרה ויצא מן החדר. רבי אשר זעליג, שעוד לא הבין לשם מה נקרא אל הסבא קדישא, רץ בעקבותיו ושאל אם שמע על התערעורת או אי-יציבות בעסקיו של אלזרוד במצרים. אך מטלון, באמונת החכמים האיטנה שלו, לא הבין את השאלה: "אצל הסבא קדישא לא שואלים שאלות, רק מקבלים פקודות..."

המשיך יחזקאל מטלון מבית הסבא קדישא הישר לבית הטלגרף, שם שילם את המחיר למברק דחוף שישוגר למצרים אל בעל המפעל אדון אלזרוד ויודיע לו כי תמה השותפות בין הסבא קדישא לבינו והוא נדרש להשיב את הכספים שהושקעו בעסק.

כבר למחרת המתין מברק חוזר בירושלים, בו אלזרוד מביע תמיחה וצער על הצעד הפתאומי אך מבהיר כי יעמוד בהתחייבותו וישלם את כל הכסף שהושקע עד הפרוטה האחרונה.

כעבור שבוע הגיעה חבילה מאובטחת ממצרים, וכשמר מטלון רואה החשבון פתח אותה שמח לראות חמש מאות לירות מסודרות ונוצצות, אותן דאג להעביר מיד אל ביתו של הסבא קדישא.

מבחינתנו ההלוויות שלכם הרבה יותר יפות ומשמחות מההלוויות שלנו..."

...

כומר נכבד הקשה למהר"ל מפראג: "מדוע אינכם מזכירים את משה רבינו בתפילת העמידה כשם שאתם מזכירים את האבות?"

נענה המהר"ל בחיך: "משום שלמשה רבינו היה פסול במשפחתו, חמיו היה כומר..."

...

ולסיום – שנינה מיוחדת מהגאון בעל "מחנה לוי", ששאל: מדוע פנה הקב"ה אל הגויים והציע להם את התורה?

ותירך: ידע הבורא שיש מהיהודים שאוהבים לחקות באדיקות את דרכי אומות העולם, ולכן ניסה לתת לגויים את התורה; אם היו מקבלים אותה היינו מובטחים בכך שאותם יהודים יקיימו גם הם את התורה..."

הרבנית מאלכסנדר ע"ה סיפרה פעם לנכדה ר' בצלאל אייר הלפרט על אותה תקופה שד"ר וולך הקים את בית החולים "שערי צדק" בירושלים, וכשערכו עמו ראיון בכלי-התקשורת ניסה המראיין להקניטו ושאל: "האם בית החולים שתקים יהיה רק ליהודים או שיטופלו בו גם ערבים?"

ד"ר וולך לא איבד עשתונות ומיד ענה: "הוא יהיה רק לערבים, אם ירצה השם..."

...

עוד סיפרה הרבנית לנכדה, שפעם הלכה בעיר העתיקה בירושלים ונתקלה בהלוויה מוסלמית בהם אחזו המלווים פרחים וברקע נשמעה מנגינה נוגה.

בני גילה הישמעאלים סנטו בה בלעג: "את רואה? אצלנו הכל יותר יפה מאצלכם היהודים, אפילו בהלוויה מחלקים פרחים ומשמיעים נעימות!" הילדה הפקחת ענתה מיד בשנינות: "ודאי, גם

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

שאלות חשובות

האם זו התכלית? פיצוחים

אפתח בשאלה גדולה: מדוע אני חיי? מה התכלית של חיי? האם אני כאן כדי לאכול פיצוחים ולשתות קולה? האם ייתכן שהתכלית של הבריאה היא שאנשים יאכלו פיצוץ?...

אפשר להציע תשובות רבות, אבל השאלה שמעוררת היא: האם אנחנו באמת מצליחים לדעת את מקומנו, או שמא אנחנו חיים בעולם של דמיון, ולא יודעים כלל מי אנחנו ומה אנחנו? האם בכלל אפשר לדעת מי אנחנו? אולי לא נוכל לדעת זאת לעולם?!

האר"י הקדוש אומר שכל אחד צריך לדעת מי הוא ומדוע הוא נמצא בעולם. השאלה אם אדם יכול בכלל לדעת מיהו ומה תפקידו בעולם איננה סתם שאלה פילוסופית, שהרי אם הייתי יודע מי אני, בוודאי הייתי מתנהג אחרת ממה שאני מתנהג היום. אם הייתי יודע את ייעודי בעולם, כנראה הייתי עושה דברים אחרים מאלו שאני עושה היום! אולי אני בכלל לא בכיוון?

לא מדובר רק על ייעוד אישי, שזה בוודאי חשוב לכל אחד, אלא מה הכיוון הכללי של כולנו: האם אנחנו חיים כדי שיהיה לנו כסף רב ונוכל ליהנות מחיינו? האם אנו חיים רק כדי ללדת את הדור הבא שלנו? בשביל מה אנחנו חיים?

יש בעולם הזה הרבה דמיונות, והם מבלבלים מאוד.

רבי נחמן מברסלב אומר: "אל תתנו לעולם הזה להטעות אתכם". בשביל לדעת איך אתה בוחר לחיות את חיך, עליך לדעת קודם כל מי אתה. האם אתם חושבים שבאמת זכיתם לדעת "איפה אני בעולם?" "היכן אני בעולם?" "מה התפקיד שלי?" האם נתתם דעתכם על כל זה?

בן אדם חייב לחשוב למה הוא חי. הרי עובר יום ועוד יום ועוד יום... כשאתה צעיר איך נוטה לחשוב על זה, אבל האמת היא שצריך לחשוב על זה גם בגיל צעיר. כשאתה מזדקן, אתה מתחיל להרגיש שאתה כבר הולך 'להחזיר ציוד' למחסנאי הראשי, מלאך המוות, ואז לא פלא שאתה מתחיל לחשוב אם חיית נכון. החכמה היא לעשות זאת זה כשאתה עוד צעיר...

(ראש הישיבה הרה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א, מגזין 'ניצוץ' שבט תשע"ט)

פתגם השבוע

החינוך הלקוי שקבלו ההורים גורם לילדיהם שלא יתנהגו כראוי

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

הצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

הצלחת משפחת שילר
הצלחת משפחת שרון
הצלחת משפחת אוקן

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

מאה שערים של ניצוצות

זה השער להחם. גיליון המאה שמופץ בימים אלה

בחלוף שתיים עשרה שנים של הפצה קבועה וחודשית של גיליונות מלאים בתורת רבינו הקדוש בכלים מפוארים מאירים ומיוחדים, מציינים בימים אלו במערכת "ניצוצות" – מפעל ההפצה הגדול בחסידות ברסלב – את הפצת גיליון המאה.

בכל מקום ובכל עת

חסידים ואנשי מעשה, מקורבים מבתים חסידיים או ליטאיים שעדיין שומרים בצנעה על דבר התקרבותם, אברכים ובעלי בתים, וכלל עמך בית ישראל המבקשים לקבל חיזוק לנפשם מתורת רבינו הקדוש בצורה שופעת הנשפכת כמים קרים על נפש עיפה בדור חשוך שכזה, הצטרפו במשך שתיים עשרה השנים האחרונות למשפחת המנויים הגדולה.

קטר זה המוביל כבר כ-100 גיליונות הוא חוברת יחידה מסוגה המופצת בכל מקום ובכל עת, כאשר במהלך השנים התפרסמו על גיליון אלפי מאמרים, כתבות, שיחות, ראיונות, שיחות, פנאלים, כשכל אחד מהם ספוג מימי הנחל נבע מקור חכמה רבינו הקדוש.

אין ספור יהודים סיפור כי חוברת זו הינה הקשר המחבר אותם אל תורת רבינו הקדוש, חוברת אחת של ניצוצות שהלכה מהשולחן לספה ומהספה לחדר ילדים ומשם אל שולחן המטבח היא זאת שהתוותה ומתווה את רוח החיים של הבית, של הילדים והילדות, הוא זה שנותן תחושה אמיתית של אחדות, הוא זה שמשררה אהבה בין כל החסידים השונים בסגנונם ובלבושם, זהו החוט המקשר והמחבר בין עולמות שלמים המבקשים כולם להיות מבוססים על תורת הצדיק.

אלפי נשמות מבקשות

"במהלך השנים" אומרים במערכת ניצוצות "נוכחנו לראות ולהתוודע כמה מרכזי הוא עניין הפצה של תורת רבינו הקדוש ואשר דרך העיסוק במצווה הנשגבה זו אפשר לזכות ליעול בהאי היכלא קדישא בהאי עלמא ובעלמא דאתי. אין ספק כי מימות רבינו הקדוש ומוהרנ"ת ומאז היתה ברסלב לחסידות, לא הייתה עדנה כזו למפעל ההפצה המגיע מידי חודש למאות מוקדים בעולם ולאפי נשמות אשר מבקשות להתחבר אל תורת רבינו הקדוש".

במערכת מציינים את העוצמה הגדולה של משפחת המנויים ואת הלהט והרצון של כל אחד ואחד מהם להיות מחוברים ושותפים לשרשרת זו בכל דרך שהיא, אך מעל הכל הם משבחים את צוות המפיצים הפועל חודש אחר חודש כשכל אחד מהם מציע את עצמו להסתובב בין המחלקות השונות של בתי החולים, ממחלקות הדיאליזה וחדי הבידוד ועד לפתחי מחלקות הקורונה

הנוראות בימים הקשים, את אלה שמפיצים בציני הצדיקים ברחבי הארץ, את אלה המעבירים ליושבי בית האסורים בדרכים שונות, ואת כל אלה שצרפו את קרוביהם ושכניהם לשרשרת אורו של עולם.

בזכותכם ורק בזכותכם

"בהגיענו הלום" מבטיחים הם לקראת המשך הפעילות, "מתוך שבח והודיה לקדוש ברוך הוא על כל הטוב אשר גמלנו, אנו, צוות "ניצוצות", מתחייבים להמשיך ולהקפיד למלאות קונקנים במים טהורים ולהביאם אליכם מידי חודש בחודשו מתוך תחושת שליחות אמיתית.

"אני מתחייבים להמשיך להקפיד על הרמה הגבוהה והאיכותית ביותר, מתוך שמירת הגחלת הטהורה, לעמול עבורכם ללא הפסקה בכדי לזכות יחד למלאות את לבנו בניצוצות אש תורת חסידות ברסלב, לאסוף ולקטף עבורכם אוצרות של זהב, לעלות אותם על גיליון בצורה המופלאה ביותר ולשלוח אותם הישר אל סלון ביתכם.

"בזכותכם ורק בזכותכם, נמשיך להפיץ בצורה כמות לא הייתה מעולם, מתוך ידיעה כי כל יהודי באשר הוא, מכל קהל עדת ישראל ראוי וזכאי להתחבר לרוחו של הצדיק, ומתוך אותה אמונה שבערה בליבו של רבי נתן כאשר ידע ש"האש שלי תוקד עד ביאת גואל צדק", במהרה בימינו אמן".

הצטרפו נעת למשפחת המנויים

ותהנו מחיים טובים יותר!

הכפינו!
גיליון 100
אין תחליף

מחיר רגיל

28 ₪ לחודש

גבד!

מסלול 1

3 חודשים ראשונים

ב-99 ₪ גבד!

מסלול 1

חודש ראשון

ב-1 ₪ גבד!

מסלולי הצטרפות מיוחדים:

מוקד מנויים: 02-623-1218